

Arrest

nr. 148 879 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2012 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat zij ziek en hulpbehoevend is en zorgen nodig heeft van haar familieleden met wie ze samenwoont. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven. Uit het administratieve dossier blijkt overigens dat betrokkene op datum van 06.10.2008 reeds een aanvraag art.9ter heeft ingediend die op datum van 20.12.2010 werd geweigerd. Voorts toont betrokkene niet aan waarom haar leeftijd een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling en de bewering dat het leven van de mens primeert boven het vervullen van een formaliteit. Betrokkene toont niet aan dat haar leven ernstig gevaar loopt bij een (tijdelijke) terugkeer naar haar land van herkomst. De loutere bewering dat zij uit vrees voor een mensontwaardige of vernederende behandeling of foltering haar land is ontvlucht kan evenmin gelden als een buitengewone omstandigheid. Hetzelfde geldt voor de bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een trauma zou betekenen voor betrokkene. Betrokkene dient hier minstens een begin van bewijs van te geven. De aanvraag kan in het land van herkomst, of in het daartoe bevoegde land worden ingediend.

Wat betreft het argument dat de dochter, schoonzoon en kleinkinderen van betrokkene hier legaal in België verblijven en zij er thans mee samenwoont; betrokkene toont niet aan waarom dit element op zich een buitengewone omstandigheid zou betekenen.

Wat verder de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan eveneens worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het gegeven dat betrokkene studeert is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

De advocaat van betrokkene verwijst naar het gelijkheidsbeginsel en regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossier. Het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat

andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie, met name dat zij volledig geïntegreerd is, Nederlands spreekt en leert, werkwilbig is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene stelt dat zij sinds 2007 in België verblijft en gezien haar integratie en de opgebouwde sociale contacten in België het voor haar quasi onmogelijk is om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden. Echter, zij verbleef ruim 57 jaar in Armenië, zodat haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit argument werd dan ook niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging vormt tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

1.2. De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan [...], het bevel gegeven om uiterlijk op 20 april 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1" van de Wet van 15 december 1960). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het “beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht en schending van art. 9bis der Vreemdelingenwet en de Ministeriële Instructie dd. 19.7.2009.”

Het middel is als volgt geadstrueerd:

“1.

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

2.

Doordat de aangevochten beslissing de regularisatieaanvraag van verzoekster volledig ten onrechte onontvankelijk verklaard heeft, waar DVZ :

a) nagelaten heeft een belangenafweging te maken tussen enerzijds het beoogde doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in art. 9,2e lid VW en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in casu ; en

b) haar eigen instructie dd. 19.7.2009 gewoonweg naast zich neer te leggen , niettegenstaande de Minister de stellige belofte gemaakt had aan de rechtsonderhorigen in de media om de door de Raad van State nietig verklaarde ministeriële instructie, toch nog in ieder geval apart toe te passen ;

Dat de bestreden beslissing ongemakken meegebracht heeft die niet in verhouding staan töt het beoogde doel en de beoogde gevolgen, zodat de administratieve handeling buitengewoon nadelig is voor verzoekster en zij buitengewone omstandigheden kan invoeren , zodat de vorderingen töt nietigverklaring en schorsing gegrond zijn;

Noch de wet noch de voorbereidende werkzaamheden definiëren het begrip buitengewone omstandigheden, doch de voorbereidende werkzaamheden leggen wel de nadruk op humanitaire redenen ;

De omzendbrief van 9.10.1997 bepaalt betreffende de toepassing van art. 9 lid 3 dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen." ;

De rechtspraak van de Raad van State vereist geen omstandigheden van overmacht, zoals reeds aangetoond in het gedinginleidend verzoekschrift tot regularisatie dd. 4.1.2012 en de RvV besliste zelfs op 29.1.2008 in een arrest nr. 6445 (ongepubliceerd doch tekst bijgevoegd onder stuk 8 en gehecht aan het gedinginleidend verzoekschrift dd. 4.1.2012) dat de DVZ haar eigen toelichting niet zomaar naast zich neer kan leggen ;

Aangezien het basiscriterium voor regularisatie humanitaire prangendheid is, hetwelk op zich moet kunnen volstaan ;

Dat bij gebreke aan wettelijke omschrijving van dit begrip, DVZ hieruit niet mag afleiden dat zij carte blanche heeft en autoritair en of willekeurig mag optreden ;

Dat bovendien duurzame lokale verankering een bijkomende aanwijzing kan zijn van humanitaire prangendheid in die zin dat het humanitair moeilijk te verantwoorden is iemand terug te sturen die duurzaam lokaal verankerd is ;

Dat bij gebreke aan wettelijke omschrijving van de regeling van de bewijslast inzake humanitaire prangendheid, DVZ eveneens niet autoritair en of willekeurig mag optreden ;

Dat voor zover zij twijfelt aan de door de aanvrager voorgebrachte bewijzen zij deze laatste kan oproepen voor de Commissie van Advies voor vreemdelingen ;

Aangezien in casu DVZ vooreerst volledig ten onrechte verwijst naar de mogelijkheid dewelke verzoekster had om een medische regularisatieaanvraag in te dienen indien zij medische problemen zou hebben enerzijds en anderzijds zij deze procedure aangevraagd had en deze negatief afgesloten werd ;

Dat DVZ totaal uit het oog verliest dat medische problemen ook al zijn ze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven deze nog steeds tesamen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen, zoals in casu het geval is:

Verzoekster vertoont hoofdpijnklachten, lijdt aan migraineaanvallen en heeft psycho- emotionele spanning (stuk 6 gevoegd aan gedinginleidend verzoekschrift) mede veroorzaakt door de feitelijke scheiding van haar man 4,5 jaar geleden met wie zij geen gezinscel meer vormt gezien er niet de minste vorm van contact meer bestaat tussen beide ;

Dat de persoonlijke toestand van verzoekster haar familie in België zorgen baarde tengevolge waarvan zij sedert begin januari 2011 opgenomen werd in het huisgezin van haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, waar zij nog steeds verblijft en met de meeste liefde van kinderen en kleinkinderen omringd en verzorgd wordt ;

Dat humanitaire prangendheid derhalve voorligt ;

Dat bovendien DVZ compleet vergeet dat Armenië geen Belgische Ambassade heeft, zodat verzoekster bij een gedwongen terugkeer geen humanitaire regularisatieaanvraag kan indienen in Armenie, doch dat zij als 62 jarige oude en hulpbehoevende vrouw alleen een dure en uitputtende reis van enkele duizenden kilometers zal moeten maken om een aanvraag tot regularisatie in te dienen op de Belgische Ambassade te Moscou ;

Dat verzoekster tengevolge hiervan nog grotere trauma's kan oplopen dan de medische en psychische problemen dewelke zij thans doormaakt ;

Dat een gedwongen terugkeer naar Armenie bij verzoekster tevens opnieuw oude wonden zou kunnen openrijten, o.a. het opnieuw in aanraking komen met de echtelijke moeilijkheden met haar echtgenoot van wie zij thans bijna 5 jaren feitelijk gescheiden leeft ; dat deze problemen verzoekster nog meer emotioneel en psychisch zullen belasten, waardoor zij volledig zou kunnen instorten en dat zij aldaar de hulp en zorgen van haar dochter en schoonzoon en kleinkinderen zal moeten ontberen ;

Dat het zelfs menselijk moeilijk te verantwoorden is iemand terug te sturen naar het land van herkomst wanneer iemand duurzaam lokaal verankerd is ;

Dat verzoekster sedert juni 2007 bijna 5 jaren op het Belgisch grondgebied verblijft, zij nederlands spreekt en leert, werkwilgig is, een vrienden en kennissenkring opgebouwd heeft en desbetreffend getuigenverklaringen voorlegt, zodat duurzame lokale verankering in hoofde van verzoekster een bijkomende aanwijzing is van humanitaire prangendheid ;

Dat al deze ongemakken niet in verhouding staan tot de mogelijkheid om in het land van haar feitelijke verblijfplaats of België een regularisatieaanvraag in te dienen ;

Aangezien DVZ deze afweging van belangen niet maakte en het dan ook klaar en duidelijk is dat de bestreden beslissing buitengewoon nadelig is voor verzoekster ;

Aangezien bovendien waar verzoekster voldoet aan de criteria van de richtlijn van de Minister dd. 18.7.2009, punt 2 of B Prangende Humanitaire Situaties, zij zich dan ook bevindt in buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de wet van 1980 ;

Dat de DVZ desbetreffend geen enkele reden had om deze instructie volkomen willekeurig naast zich neer te leggen ;

3.

Doordat de aangevochten beslissing dd. 16.3.2012, betekend 21.3.2012, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, waar zij simpelweg vaststelt dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak niet in ogenschouw neemt of niet onderzocht heeft ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er reden was om in hoofde van verzoekster buitengewone omstandigheden aan te nemen en toepassing te maken van een uitzondering zoals voorzien in art. 9 bis van de Vreemdelingenwet, zodat zij in België zou gemachtigd worden om een regularisatieverzoek in te dienen ;”

2.2. In een tweede middel wordt onder meer de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“2. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht;

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam DVZ nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en onder de feiten, rekening te houden;

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekster bezegeld heeft;

DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoord worden dat de door verzoekster ingediende overwegingen niet geloofwaardig zouden zijn;

Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongelofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende beslissing tot weigering van de verblijfsaanvraag, anderzijds;”

2.3. De Raad is van oordeel dat het in het belang van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt de twee middelen samen te beoordelen.

2.4. Verzoekster voert dus onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Het past om de vermeende schending te onderzoeken in het licht van de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.8. In de mate dat verzoekster stelt dat de verwerende partij haar eigen instructie van 19 juli 2009 niet zomaar naast zich neer kan leggen, te meer nu zij in de media de stellige belofte had gemaakt aan de rechtsonderhorigen om de vernietigde instructie toch nog in ieder geval apart toe te passen, moet het volgende worden geoordeeld:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden of verkondigd heeft ze nog verder te zullen blijven toepassen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Waar verzoekster er zich over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Verzoekster kan derhalve niet verwijzen naar haar vermeende duurzame lokale verankering en de humanitaire prangendheid –criteria die waren opgenomen in de vernietigde instructie van 19 juli 2009– zonder één en ander te verbinden aan de voorwaarde betreffende het aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een louter verwijzen naar of alluderen op deze criteria is, gelet op het voorgaande, niet dienstig. De verwerende partij moest dus wel degelijk overgaan tot een onderzoek van de onontvankelijkheid van de aanvraag, op grond van het al dan niet aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden.

2.9. Verzoekster betoogt evenwel verder dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de medische problemen, ook al zijn ze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen. Zij omschrijft daarbij haar klachten –met name hoofdpijn, migraine en psycho-emotionele spanningen, mede veroorzaakt door de feitelijke scheiding van haar man, met wie zij niet de minste vorm van contact heeft, en verwijst naar het feit dat haar persoonlijke toestand haar familie in België zorgen baarde tengevolge waarvan zij sedert begin januari 2011 opgenomen werd in het huisgezin van haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, waar zij nog steeds verblijft en met de meeste liefde van kinderen en kleinkinderen omringd en verzorgd wordt.

2.10. In de aanvraag die heeft geleid tot de eerste bestreden beslissing, werd in het kader van de buitengewone omstandigheden onder meer het volgende aangevoerd:

“dat verzoekster bejaard, ziek en hulpbehoevend is, zodat zij bij haar familieleden (dochter, schoonzoon en kleinkinderen) inwoont, dewelke haar helpen en verzorgen”.

2.11. De verwerende partij heeft hierover gemotiveerd:

“Betrokkene stelt dat zij ziek en hulpbehoevend is en zorgen nodig heeft van haar familieleden met wie ze samenwoont. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven. Uit het administratieve dossier blijkt overigens dat betrokkene op datum van 06.10.2008 reeds een aanvraag art.9ter heeft ingediend die op datum van 20.12.2010 werd geweigerd. Voorts toont betrokkene niet aan waarom haar leeftijd een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”

en

“Wat betreft het argument dat de dochter, schoonzoon en kleinkinderen van betrokkene hier legaal in België verblijven en zij er thans mee samenwoont: betrokkene toont niet aan waarom dit element op zich een buitengewone omstandigheid zou betekenen.”

2.12. De Raad stelt vast dat de verwerende partij weliswaar akte heeft genomen van het feit dat verzoekster stelt ziek en hulpbehoevend te zijn, van haar leeftijd en van het feit dat zij samenwoont met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen. Verzoekster kan echter worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen. Immers, het is niet zo dat omdat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen dat verzoekster niet een zekere mate van afhankelijkheid zou kunnen hebben ten aanzien van haar kinderen omwille van haar specifieke situatie. De verschillende elementen die de situatie van verzoekster kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

2.13. De verwerende partij heeft geen nota ingediend en heeft derhalve geen argumenten dienaangaande aangebracht.

2.14. Verzoekster kan dan ook worden bijgetreden waar zij van oordeel is dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Het middel is in zoverre gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.15. Uit een samenlezing van de bestreden beslissingen blijkt dat het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op de eerste aangevochten akte. Nu de Raad een middel gegrond acht dat is gericht tegen deze akte en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van

het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS